MARIA MAGDALENA

Serie Nu ben ik alleen

Houd – mij – niet – vast.
Houd – mij – niet – vast.
En nú moet ik het dus doen. Hier staan. Maria Magdalena spelen.

Misschien ben ik wel echt Maria Magdalena. Misschien ook niet. Maar ik ben het. Die hier staat. Een kind. Ik ben in deze vorm gekomen. En ik moet het doen. Iets vertellen over de liefde. Vanuit de woorden die misschien ooit tot Maria Magdalena zijn uitgesproken: Houd - mij - niet - vast.
Houd - mij - niet - vast.
Liefhebben. Zonder vast te houden. Kun jij het?

Nou is het misschien niet vreemd, dat ík het moet doen. Hier staan. Een kind. Er zijn wel vaker kinderen geofferd in de bijbel. Alhoewel het woord offeren liever vermeden werd. Er werd gesproken over gewijd aan God. Kinderen die wijzer bleken dan de volwassenen om hen heen. Kinderen die hun lot droegen. De dochter van Jefta bijvoorbeeld, die zich offerde aan God om de gelofte van haar vader te vervullen. Een ware daad van liefde. Die zij kon dragen. Kon inlossen. Moest inlossen.

Nou maak ik het misschien wat groot om mijn aanwezigheid hier onder de kinderoffers uit de bijbel te scharen. Maar blijkbaar heb ik een taak te vervullen. Hier op deze plek. Zoals zoveel kinderen een taak te vervullen hebben. Als ze het leven van hun ouders binnenkomen. Welke taak had jij te vervullen? En jouw kinderen? Jullie hoeven het antwoord alleen maar te denken, dan vind het ik het vanzelf.

Misschien ben ik wel echt Maria Magdalena. Misschien ook niet. Zij is in ieder geval ook een kind geweest. En misschien ben ik dat kind wel. Een kind dat anders was. Een kind dat niet gezien werd, voor wie zij werkelijk was. Dat was in die tijd niet anders dan nu.

Die zichzelf moest verbergen omdat ze niet begrepen werd. Die af moest wijzen wat het meest eigene was in haar. Omdat het te onveilig was. Dit helemaal te leven. Dat herken ik wel En jij, herken jij dat ook? Je hoeft het antwoord alleen maar te denken, dan vind ik het vanzelf. Hier in deze ruimte. Die wij nu samen delen.
Je mag je ogen sluiten.

Houd - mij - niet - vast.
Misschien ben ik echt Maria Magdalena. Misschien zijn deze woorden ooit tot mij uitgesproken. Leg je handen op die plek in jou waar huist wie je vroeger was Kun je voelen dat ik daar zit? Het kind? Met alles wat bij mij hoort?

Ik, die bang is.
Ik, die verlaten is.
Ik, die nooit gezien is.
Ik, die gezien wil worden.
Ik, die genoemd wil worden bij mijn naam.
Ik, die beschadigd is.
Ik, die bij zich draagt wat niet van mij is.
Ik, die alleen is.
Niet alleen wil zijn.
Ik, die liefde wil.

Dit is waar vanuit jij liefde geeft. Of ontvangt. Of niet kunt geven. Of niet kunt ontvangen. Ik ben in deze vorm gekomen. Want het is vanuit mij, hoe jij de liefde ervaart. Waar vanuit je vast houdt.

Neem mij waar. Met alle gevoelens die bij mij horen, die oud zijn, die diepe sporen hebben nagelaten, en ontdek in het waarnemen ervan dat jij er bent. Dat jij er bent om mij waar te nemen. Tegen mij te zeggen: ik ben er.
Je moet mij eerst vasthouden. Om niet vast te hoeven houden.
Breng zuurstof naar daar waar geen lucht zit. Schijn licht over dat wat gezien wil worden. Breng liefde naar die delen die het meest ongeliefd zijn gebleven.

Je mag je ogen weer openen.
Hier ben ik.

Misschien ben ik wel echt Maria Magdalena. Misschien ook niet. Maar ik moet het doen. In deze vorm ben ik gekomen.

Houd - mij - niet - vast.
Misschien zijn die woorden ooit tot mij uitgesproken. En ze willen zoveel zeggen als ‘probeer je niet enkel te laten bepalen door het verlangen naar vervulde liefde, naar zekerheid en bestendigheid, want ware liefde is altijd groter dan dat’. Dat je het weet. 😉

Liefde hoeft niets te vervullen. Niet in jou.
Zij is vrij. Niemand hoeft je te helen.
Houd enkel vast wie je vast moet houden. Jezelf. Mij.
Ik ben er.
Ik zal er altijd zijn.

Tekst Alexandra Broeder, spel: Alexandra Greidanus

We lazen Johannes 20: 11-18
Alexandra Broeder is bereikbaar via ‘lt@dominicusamsterdam.nl’(‘tav Alexandra Broeder’)